

Köpeğin Adı Badi 30

– Ömer Faruk · 12 Ekim 2017

Ertesi gün de canımı sıkan bir olay yaşadım. Aksilikler üst üste gelirmiş ya. Aslında benim için sürpriz sayılmaz bu olay. Ben o fahişeyi daha önce kaç köpekle beraber olurken görmüştüm de, her defasında yanlış gördüğümü, onun yalnız beni sevdiğini söyleyip inandırmıştı. Nasıl bir yanılgıysa bu? Gözlerimle görüyorum, köpek binmiş Köpüş'ün sırtına, inleyip duruyor. Bu şıllık da yanlış görmeden bahsediyor. Ona karşı öfkeliyim, onunla beraber olanlara da. Bir punduna getirip intikam alacağım o adını bile anmak istemediğim zilli ile beraber olan köpeklerden.

Ama bu seferki farklı. Köpek değil, bir insanla beraberken yakaladım. Orta yaşlarda bir adam. Simit satıyor. Aynı sokakta Cafer Aga'nın evinden çok aşağıda bahçeli bir evde oturuyor. Dul, çünkü karısı ölmüş. Oralarda gezinirken bu şıllığı adamın bahçe kapısında gördüm. Ne işi var burada, diye kendime sordum, biraz sonra da adam çıktı kapıya. Elinde bir parça sucuk vardı. Kokusundan anladım. Ona verdi, o da sucuğu yutup açık kapıdan içeri girdi. Telle çevrili bahçe pek korunaklı olmadığı için, bir aralık bulup içeri girdim. Adam önde bu arkada gidiyorlardı. Dışarıdan görülmeyeceğine emin olduğu bir yerde, evin arkasında adam durdu. Bu fahişe adama iyice yanaştı. Adam bunu biraz okşayıp pantolonunu indirdi ve arkasına geçti.

Ne olacağını merakla izliyordum. Adamın önce ayakları sonra da bütün vücudu titremeye başlayınca ne olduğunu anladım. Beynimden vurulmuşa döndüm. Gizlendiğim yerden çıkıp hırlamaya, havlamaya başladım. Adam şaşırıp, zilliden uzaklaştı. Aceleyle pantolonunu topladı. Şaşkınlığı geçince de eline bir sopa geçirip bana saldırdı. Benden önce Köpüş kaçtı. Peşine düştüm, yakalamak ne mümkün! Adam da peşimizde...

Canıma can katıyordun Köpüş! Dünyamı aydınlatıyordun Köpüş! Günlerimi güzelleştiriyordun, ömrüme ömür ekliyordun, hayatımın rengiydin... Ya şimdi? Evet şimdi senden nefret ediyorum, iğreniyorum. Meğerse sen ne kadar aşağılık, adi bir mahlukmuşsun! Seni gebertmek istiyorum, bir kerede değil, acı çektirerek yavaş yavaş. İşte o zaman ancak öfkem geçer...

Böyle diyorum demesine de, doğrusu bunlar aklımın söyledikleriydi. Ya kalbim? Kalbim mi? O, bu acımasız düşüncelere katılmıyordu.

Akşam karanlığı ile birlikte fırtına çıktı. Benim yuva beşik gibi sallanmaya başladı, Cafer Aga'nın evinin de bundan aşağı kalır tarafı yoktu. Yuvamın değil de evin derdi tutmuştu beni. Ya uçarsa! Fırtına birkaç saat sonra durdu. Bulutlar rüzgarla birlikte gittiklerinden gökyüzü pırlı pırlı, Ay da meşe ağacının arkasından yüzünü azıcık göstermeye başladı. O gece geç saatlere kadar uyuyamadım, hep Köpüş'ü düşündüm ve onu çok sevdiğimi anladım. O yüzden ona zarar veremezdim. O kandırılmıştı, asil suçlu simitçiydi, Öyleyse simitçi bir bedel ödemeliydi. Böylece kalbim, aklımı da ikna etti, ya da teslim aldı...

Çok geç uyumama rağmen erkenden uyandım, yan bahçedeki horoz üç kere öttü, bir tavuk gıdıkladı ve tekrar sessizlik sardı etrafı. Sokağa çıkıp çöp konteynerinin arkasına gizlendim. Bu saatlerde sokaklarda kimseler olmazdı. Bir-iki tavuk, bir kedi ya da köpek... Hepsi bu, insan pek olmaz. Az sonra camekanlı

arabasını iteleyerek gelen simitçi görüldü. Benim yanımdan geçerken paçasına daldım. Pantolonu yırtıldı, o yüzden paçası ağızımdan kurtuldu. Adam panikledi; bağırmaya, küfür etmeye başladı. Ben tekrar hücum edince kaçtı, kaçarken simit arabasına çarptı. Araba devrildi, o da biraz ileriye düştü. Bundan sonra artık kaçmak en doğru hareket olacağından, ben de öyle yaptım. Simitçi arkamdan hem bağırıyor hem de yakası açılmadık küfürler savuruyordu.

O gece simitçi bizim evin bahçe kapısından Cafer Aga'ya seslendi. Benden korkusuna içeri giremiyordu. Cafer Aga yanına gitti. Ben de peşindeyim. Beni şikayet etmeye geldiğini anlamıştım, acaba Cafer Aga ona inanıp bana kızacak mıydı? Heyecan içindeydim.

-N'oldu, ne var? Dedi.

-Şu itine sahip ol. Sabahleyin bana saldırdı, arabamı devirdi, o yüzden camları kırıldı. Ya zararımı ödersin ya da seni mahkemeye verecem.

-Hadi ordan, it düzücü! Ne ödemesi, bende para ne gezer? Durduk yere saldırmaz Kalo, vardır elbet bir sebep.

-O zaman mahkemede verirsin hesabı!

Bu sözler Cafer Aga'yı iyice çileden çıkardı, gözlerini kocaman açtı, sesini daha da yükseltti:

-Lan şerreffsizz sen önce o düzdüğün köpeklerin hesabını ver, benimkisi kolay... Dedi.

Adam söylene söylene uzaklaştı. Bu tartışma da gösteriyor ki, simitçinin ne yaptığı başkaları tarafından da biliniyormuş.

● ● ●

(Devam edecek...)